

Udvælgelse og håndtering af hvalpen og den unge hund.

Af Carlo Nørtoft Thomsen

Når familien har besluttet at de skal have en hvalp, kan det sjældent gå stærkt nok. Det er en meget spændende tid. Som regel er der blevet studeret stamtavler, eller man har søgt hjælp og vejledning hos rutinerede pointerfolk eller i Dansk Pointer Klub. Typisk hvis der er mulighed for det, ser man kullet første gang når hvalpene er ca. 4-6 uger. Men hvad er det man ser efter når man skal udtage en hvalp? Mange rutinerede vil nok påstå, at farve og aftegn ikke er afgørende, det er nu min erfaring, at det ikke helt forholder sig sådan i virkelighedens verden. Farve og aftegn betyder meget for hvilken hvalp man vælger, og det er heller ikke nogen dårlig idé, da det næsten er det eneste man kan være sikker på der holder stik.

Der kan godt være meget forskel, på hvalpenes aktivitets niveau allerede i 4 – 6 ugers alderen, og de fleste falder let for en hvalp, der udviser lidt mere frækhed og nysgerrighed end de andre. Mange gange var det måske klogere at sigte efter en lidt mere rolig hvalp, en hvalp der ikke lader sig forstyrre af lyde eller af sine søskende, men som efter at have leget lægger sig til ro. Der er gode chancer for at den ro, vil følge hvalpen hele livet. Vi Pointeropdrættere har jo altid avlet efter at lave tophunde, altså hunde der kan vinde DM og Derby, for at det kan lade sig gøre, skal hundene have stor energi og kæmpe jagtlyst. Her vil der så nogle gange, komme hunde hvor jagtlysten bliver så voldsom, at hunden bliver meget svær at dressere, og som sådan bliver en ekspert opgave.

Det kan være en plage at arbejde med en overgearet hund som piber, eller det der er værre, både i snor og i hundegård eller hele tiden beder om opmærksomhed i hjemmet. Disse overgearede hunde er også tit sværere at dressere. Vi har jo her at gøre med hundens psyke, og det er sammen med eksteriøret, altså udseende meget arveligt. Det betyder at det godt kan betale sig, at bruge noget tid på at studere, og forhøre sig om forældre og bedsteforældre, inden man beslutter sig for, hvorfra man vil anskaffe sig en hvalp, både for at få en smuk hund, men også en hund der måske er lidt nemmere at arbejde med og en dejlig hund hjemme, hvad enten det er inde eller i hundegården.

Når man har taget beslutningen og fået en hvalp hjem, gælder det om at oparbejde kontakt og tillid. Den lille hvalp har lige med ét mistet alt, dens legekammerater og sin mor og dens opdrætter som har givet den mad og oplevelser og kælet med den, og måske en flok børn som har leget med den. Det må være en barsk oplevelse for en lille hvalp, pludselig at alt er nyt og intet er som det plejer. Det er en god idé at hente hvalpen forud for en weekend eller et par feriedage, hvor der er mulighed for at være tæt på hvalpen. Hvalpen knytter sig meget hurtigt sin nye ejer, og allerede den første dag kan man gå en lille tur med den, den lærer hurtigt at holde kontakt, og efter nogle få dage kan man begynde at udfordre hvalpen, ved at ændre retning i skoven, den vil straks søge tilbage, den skal aldrig være i tvivl om at det er dens opgave og ansvar ikke at blive væk for sin fører. Det er en stor fejltagelse, hele tiden at kalde eller fløjte på hvalpen, den vil straks overlade ansvaret om kontakt til sin fører, og jo mere man fløjter og kalder jo mere ulydig bliver hvalpen, det samme gælder også for den unge og den voksne hund. I det hele taget er jagt med stående hund en lydløs foretagelse.

Den tillid og kontakt man får oparbejdet i omgangen med hvalpen, er det ekstremt vigtigt at den bliver holdt ved lige i hele hundens liv, tillid imellem hund og fører er en betingelse for, at hunden kan fungere i et godt samarbejde. Der er mange måder man kan ødelægge tilliden på, det mest almindelige er, at hvis hunden har lavet en fejl, eller været ulydig, og man så efter at have fået fat i hunden straffer den. Husk afstraffelse er mange ting. Ryk i øre og vred tale kan på mange hunde virke som en hård straf. Hvis ikke hunden bliver taget på absolut fersk gerning, er al afstraffelse ubrugelig og ødelæggende. Hunden forstår simpelthen ikke hvorfor den bliver straffet, og mister tilliden til sin fører. Når hunden kommer ind til sin fører, har man kun ét at gøre, nemlig at rose og klappe hunden, og så ellers tilbage til dressuren ved foden i mere afgrænsede rum, hvor føreren har kontrol over situationen.

Der er flere faldgruber i kunsten at dressere og håndtere en fuldblodshund. Én af dem er tilliden den anden vej, altså førerens tillid til hunden. Det handler om tålmodighed.

Hvis føreren blander sig i hundens arbejde med det at sætte fuglen og tage stand, ender det med, at hunden mister initiativet, fordi den bliver bange for at lave fejl, og så er hunden på det nærmeste ødelagt.

Langt de fleste fugle baserer deres overlevelse ved et skarpt syn og ved at trykke i vegetationen og ligge helt stille. Det skarpe syn er vigtigt, fordi hvis agerhønen eller fasanen ikke opdager den flyvende rovfugl, før rovfuglen får øje på den er den ilde faren. Her er det den stående hund har knækket ”KODEN,” ved at den kommer i stor fart med højt ført hoved, (ikke lader sig forstyrre af fuglens fodfært,) på tværs af vinden, og tilsyneladende ikke er til fare for agerhønen. I det næste slag er hunden måske så tæt på, at den mærker den luftbårne fært fra fuglen, og snurrer rundt og tager stand. Det er her fuldblods hunden adskiller sig for halvblodshundene, som tit og ofte sænker hovedet og roder på fodfært, som så tit ender med at fuglen ser sit snit til at tage benene på nakken, og så langt uden for skudhold går på vingerne.

Når man har anskaffet sig en multifunktionel hund, som en pointer vitterligt er, har man rigtig mange muligheder, for at drive næsten alle former for jagt, naturligvis først og fremmest på åben felt, hvor man kan nyde dens store søg og jagtlyst og flotte bevægelser, og den smukke og stilfulde

stand. Men den klarer også at omstille sig til skov og mose, og andet uoverskueligt terræn. Pointeren er først og fremmest en hund der søger med høj ført hoved, da den går efter den vindbårne kropsfært. Men en pointer med lidt erfaring, klarer uden problemer meget svære apporteringer, hvor en vingeskudt fasan er løbet flere hundrede meter i tæt skrub eller mose.

Jeg nævnte ovenfor at man med pointeren havde mange muligheder for jagtudfoldelse, men jeg er også nødt til at sige, at der er endnu flere muligheder eller risici, for at man som dressør kommer til at forkludre det hele, med forkert dressur og dermed ødelægger hundens fine anlæg for beslutsomt fuglearbejde. Alt for mange stående hunde er blevet mere eller mindre ødelagt, fordi føreren i sin iver efter at få den unge hund gjort klar til markprøve, har blandet sig i hundens fuglearbejde. Det er noget vi ikke kan hjælpe hunden med, det skal den lære ved erfaring, og her er tålmodighed en nødvendighed. Hvis man blander sig og varer hunden af, bliver den usikker på hvad den må, og så er den chanceløs hvis den møder en fugl der vil forsøge at snyde den ved at løbe. Det ender med den ene tomme stand efter den anden, og en frustreret hund og fører, og ingen fugle på tasken.

Carlo Nørtoft Thomsen